

Bogár László: Kennedy lesz az FBI új főnöke?

2024 szeptember 06. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

Elképesztő fordulat!

Egy kicsit hosszúra sikerült, de annál megrendítőbb beszédet mondott Robert Kennedy fia, aki önálló jelöltként

indult volna az elnökválasztáson, de bejelentette visszalépését, és azt, hogy Donald Trump elnökségét támogatja.

A beszédben frontálisan szembefordult az apját és nagybátyját a legmagasabb szintekre emelő Demokrata Párttal, a cenzúra, a korrupció és a háború pártjának nevezve azt.

Drámai fejlemény, hogy az egész nagycsaládjá, a Kennedy-klán azonnal szembefordult vele, és árulónak nyilvánította, holott ezzel a beszédével az ifjabb Kennedy éppen, hogy következetesen vállalta apja és nagybátyja szellemi és erkölcsi örökségét. Ennél határozottabban eddig talán senki nem mondta ki, hogy az amerikai birodalom degeneratív képződmény, amely pusztulással fenyegeti Amerikát, mint nemzetállamot. Hogy a birodalom hatalomgazdasági struktúrái, a Big Tech és a Big Pharma, a katonai-hadiipari komplexum, és a birodalmat megtestesítő Deep State az adminisztráción belül arra szolgál, hogy kifosszák az amerikai nemzetállamot. És hogy aki politikusként ezt szolgálja, mint most a demokraták, az szembefordul a saját népének alapvető törekvéseivel.

Az ifjabb Robert Kennedy stratégiai szövetséget kötött Donald Trumpgal, aki ezt megtiszteltetésnek tekinti. Ha van humorérzéke, és számos jel utal arra, hogy van, akkor elnökként az ifjabb Kennedyt kinevezi az FBI igazgatójának, hisz mindenki számára evidencia, hogy JFK és Robert Kennedy birodalom által való „kivégzésében” az FBI-nak és az azt vezető Edgar Hoovernek feltehetőleg meghatározó szerepe volt. Ez a stratégiai egyezség az egyik legfontosabb határkérdésnek bizonyulhat az Amerikai Egyesült Államok történetében.

Eddig ugyanis evidencia volt, hogy bár a két párt (a demokraták és republikánusok) között látványtechnikailag állandó csata zajlik, de mindkettő az amerikai világbirodalom készséges kiszolgálója. Ezzel az egyezséggel azonban egy a birodalommal nyíltan szembeforduló szövetség képe sejtik fel, amit azonban ma még nagyon nehéz lenne definiálni, márpedig mindkét fél számára döntő fontosságú, miként értetik meg stratégiájuk lényegét a ma még zömében semmit sem sejtő amerikai társadalommal.

A legelső feladat az volna, hogy a választók többsége megértse végre, hogy a nemzetállam és birodalom nemcsak, hogy nem azonos, hanem éppen a birodalom jelenti az egyre növekvő fenyegetést a nemzetállam számára. Ez azért lesz igen nehéz feladat, mert az amerikai nép önazonosságának gyermeketeg megfogalmazása során szinte teljes egészében a birodalommal vállalja az identitást, büszke arra, a birodalom globális katonai és pénzhatalmi dominanciájára, ami, akár csak az egész világot, magát is kifosztja. És ez még mindig a kisebbik része a feladatnak, noha egyelőre ez is megoldhatatlannak látszik.

Ennél is sokkal nehezebb és kényesebb feladat annak a tudatosítása, hogy a nemzetállam Amerika népének jövedelme és vagyona jelentős részben ebből a birodalmi kifosztásból származik. Vagyis, hogy ha azt még meg is értené valahogy az amerikai választó, hogy le kell bontania a világbirodalom degenerálódott uralmi struktúráit maga felől, ha nem akarja halálát lelteni az összeomló birodalom romjai alatt, azt már aligha fogja lelkesedéssel fogadni, hogy ennek nyomán jövedelmei és vagyona jelentősen csökkenni fog. Márpedig e két egymásra épülő drámai felismerés és e felismerések nyomán a kikerülhetetlen áldozatok vállalása az egyébként is polgárháborús törésvonalak mentén széttöredezett amerikai társadalomban ma még felfoghatatlanul nehéz és kockázatos kormányzást ígér Donald Trump és a vele most szövetséget kötni készülő demokraták számára. (Az ifjú Robert Kennedy mellett Tulsi Gabbard a másik olyan demokrata, aki egyébként 2020-ban elnökjelölt aspiráns volt a Demokrata Pártban, aki most szintén Donald Trump mellé állt, globális kollaboránsnak és korruptnak minősített pártjával szembe fordulva.)

És ez még mindig a stratégiai feladat „kisebbik fele”, mert a globális hatalmi rendszer, vagyis e hatalmi rendszer alapját jelentő amerikai világbirodalomnak a jövőjéről, az általa gerjesztett világháború egészéről és a főbb „frontálzónákról” is meg kell nyilatkozni. Donald Trump ugyan azt ígérte, hogy egyetlen nap alatt befejezi a világháború ukrán frontján zajló öldöklést, mint ahogy a Közel-Kelet legalább ilyen veszélyes és még kényesebb kérdéseket felvető konfliktuszónájával kapcsolatban is könnyű és gyors változást ígér, ám e konfliktusok hatalom-szerkezete ezt cáfolni látszik.

És végül, de nem utolsósorban a világbirodalmi riválisként tétélezhető Kínával kapcsolatos stratégiája is gyors és határozott lépéseket feltételez, legalább is retorikai szinten. Mert az ugyan nagyon lendületesen hangzik, hogy óriási vámemelésekkel megállítja Kína „kereskedelmi agresszióját” és „hazahozza” a kiszervezett ipart, de azért adódik néhány igen kényes kérdés azért itt is. A magasra emelt vámkat ugyanis az amerikai fogyasztónak kell megfizetnie, és a hazafias lelkesedés önmagában szükséges, de nem elégséges a megoldáshoz. Mint ahogy az ipar „hazahozása” sem látszik egyszerre feladatnak.

És mivel minden a narratíván, vagyis az itt felsorolt kihívásoknak az amerikai társadalom számára történő elbeszélhetőségén múlik, így a legelső, sőt talán inkább „nulladik” szint a kibontakozó stratégia megfogalmazhatósága. Annak elérése, hogy az amerikai társadalom többsége megértse, és ha lehet támogassa mindezt.

Az elöttünk álló két hónap során eldől majd, hogy létezik-e egyáltalán ilyen elbeszélési mód.

Bogár László

A szerző közgazdász

www.magyarhirlap.hu

Ajánló